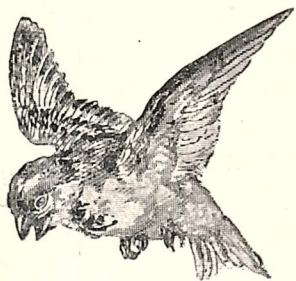

са на кукумявката. Тя била излѣзла на ловъ за малки птички. „Ако ме съгледа, свършени ми сж днитѣ, мислѣлъ си Дживъ:—тя се върти надъ мене, ще ме хване, видѣла ме е вече“.

Но шумътъ отъ крилѣтъ на кукумявката затихналъ. Тя се отдалечила, и Дживъ я чулъ да се обажда отъ черковното кубе. И въздъхналъ той свободно.

Дживъ треперѣлъ още отъ страхъ. Тукъ било опасно. Кукумявката би могла да се върне пакъ и ще го види. Той хврѣкналъ долу и се сгушилъ между една стѣна и сухитѣ прѣчки, които били разхвърляни край нея. „Тука съмъ на скришно мѣсто“, казалъ си той и склопилъ уморени очи.

— Но защо шумятъ сухитѣ прѣчки? Кой се промѣква тихо-мълкомъ между тѣхъ? Дживъ отворилъ едното си око и видѣлъ, какъ въ тъмнината свѣтѣли зеленитѣ очи на котарака. Скованъ отъ тоя страшенъ погледъ, той замръзналъ на мѣстото си. Котаракътъ вървѣлъ много прѣдпазливо, снишилъ се, скокналъ право върху врабчето. — Изедено си вече, клето птиче! — Не, не!

